



Легіон імени Симона Петлюри — Антикомуністичне Об'єднання Кол. Військовиків Св. Армії

ШТУРМ

Військово-політичний журнал ЛЕГІОНУ імени СИМОНА ПЕТЛЮРИ

№ 37, 1976

ЛОНДОН — НЬЮ ЙОРК — СІДНЕЙ

LEGION of SIMON PETLURA
Ukrainian Anticommunistic
Organization of former soldiers
and officers of the Soviet Army

■ SIMON PETLURA's LEGION
Ukrainischer Antikommunistischer
Verein ehemaliger Soldaten
und Offiziere der Sowjet Armee

■ LÉGION de SIMON PÈTLURA
Association Ukrainienne Anti-
communiste d'Anciens Soldats
et Officiers de l'Armée Soviétique



1926



"Єдиною боротьбою, упертою і безкомпромісовою, ми пока-
зали світові, що Україна є, що її народ живе і бореться за
своє право, за свою свободу й державну незалежність!"



1976



Симон Петлюра

З М І С Т

Стор.

	Дух Петлюри живе	3
	Із заклику ДЦ УНР	4
	Із Архипастирського послання	4
А.Легіт:	Ти твердо стій	4
	Звернення ГВУ ЛСП	5
В. І.:	Про державний герб	6
В.Скит:	Могутня зброя	7
В.Смоловський:	Труднощі Кремля	9
А.Таран:	Профіль КГБ	10
А.Репресований:	Солженіцини не замовк	11
Ф.Гриценко:	СССР – США – КНР	12
Ю.Март:	Хемічна та бактеріологі- чна зброя	13
І.Петровський:	Щоб порівняти числами	16
А.Бойко:	20-тиріччя нової німець- кої армії	18
К.Химченко:	Недалеке минуле	19
	Новини військової техніки	20

В остаточнім перерахунку рішальним стає сила. Поразка визвольної боротьби 17-20-тих років була неминуча, бо Україна ще не мала тієї сили. У вирі II-ї світової війни Україна намарно намагалась створити власну силу. Але кувати власну національну силу мусимо повсякчасно, бо долю українського народу рішатимуть такі наші "сотні". Ці сотні творитимуть наші діти, але фундамент мусимо готувати вже сьогодні ми. Мобілізувати силу думки, розповсюджувати силу слова, гартувати силу волі, кувати моральну силу майбутніх фаланг, – це наш обов'язок вже нині!

Розуміючи величезну мобілізаційну вагу слова, Перший Український Військовий Комітет обраний Першим Військовим З"ї здом у квітні 1917 р., домагається розповсюдження в усі частини фронту й тилу, в усі військові інституції-штаби УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ: як "Нова Рада", "Робітнича Газета", "Народна Воля", "Наше Життя" та ін.

Ціна одного примірника "Штурм" ч. 37 – один долар, або рівновартість в іншій валюті.

ЛЕГІОН СИМОНА ПЕТЛЮРИ ПІДТРИМУЄ ПРИНЦИП ЄДНОСТІ ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ ПОЛІТИЧНИХ СИЛ В ЄДИНОМУ ДЕРЖАВНО-ПОЛІТИЧНОМУ ЦЕНТРІ, ЯКИМ НИНІ Є УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА РАДА ТА ПІДТРИМУЄ ВСІ УКРАЇНСЬКІ ПОЛІТИЧНІ, ВІЙСЬКОВІ І ГРОМАДСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ, ЩО СТОЯТЬ НА ПОЗИЦІЯХ УКРАЇНСЬКОЇ САМОСТІЙНОСТІ ТА ЗМАГАЮТЬ ДО ЄДНОСТІ І СОЛІДАРНОСТІ В ПОЛІТИЧНОМУ, ВІЙСЬКОВОМУ І ГРОМАДСЬКОМУ ЖИТТІ.

Говорити, що він є вояк не досить. Національним воїном є той хто стоїть пліч о пліч з побратимами в рідних формаціях, той хто несе співзмірний тягар спільної війни. Нашою наймогутнішою зброєю сьогодні є СЛОВО ПРАВДИ. Цим словом є "Штурм". Кожний примірник є підризна бомба, кожне слово "Штурму" є противорожа куля. Візьміть тягар цієї зброї на свої плечі! Станьте побратимами-штурмовиками! Досяги кожного з нас мірятимуться успіхом розповсюдження "Штурму". З допомогою усіх вас правдоносців-штурмовиків журнал виходитиме регулярно, з багатшим матеріалом та ширшим засягом впливів.

В черговому числі подамо листу жертводавців на пресовий фонд "Штурму".



Грошові розрахунки за "Штурм", датки на Пресовий фонд та все листування в справах журналу пересилайте на адресу:

G. Nahorny
P.O. Box 5123
Logan Station
Philadelphia, Pa.
19141, U. S. A.

"ШТУРМ" ч. 37, 1976 р.

"STORM", Volume 37, 1976

"ШТУРМ" – військово-політичний журнал Легіону імені Симона Петлюри. Редакційна колегія: Ю.Март, К.Гімбельрейх, В.Донець, Ф.Морозенко.

ДУХ ПЕТЛЮРИ ЖИВЕ !

50 років тому, 25 травня 1926 р., впав з рук і підсланого Москвою вбивника Голова Української Держави й Головний Отаман Військ Української Народньої Республіки Симон Петлюра.

Вшановуючи світлу пам'ять великого Будівничого Української Самостійної Держави і Патрона нашого Легіону, ми переносимось думками в ту епоху, чий ім'ям вона названа, – в епоху Петлюри – епоху революційної боротьби українського народу за свою національну самобутність. Епоха ця вписана в історію української нації кров'ю сотень тисяч її найліпших синів і доньок, що борилися під проводом Симона Петлюри і тих петлюрівців-полководців і проводирів, які продовжували цю боротьбу вже в умовах жорстокого московського червоного терору й під поліційним і режимами інших окупантів.

Ім'я Петлюри, освячене кров'ю численних жертв українського народу, Його мученицькою смертю і Його власною кров'ю, ніколи не зникне із живих сторінок нашої історії. Ні які ворожі намагання не в силі того довершити. Дух Петлюри, що живе в серцях українців, збуджує наше сумління, відновлює наше завзяття і героїчний порив до боротьби й остаточної перемоги над Червоною Москвою.



Державний Центр УНР на чужині проголосив 1976-й рік Роком Симона Петлюри. Наше антикомуністичне об'єднання Легіон Симона Петлюри – спільно з цим українським національно-патріотичним суспільством у вільному світі віддає глибоку пошану Головному Отаманові Симоніві Петлюрі, бо до такої пошани кличе насамперед Його найвища жертва, що її Він поклав на вівтар Матері-України.

Схилиючи наші голови перед світлою постаттю Симона Петлюри, ми також віддаємо пошану всім нашим Героям, що полягли за волю і незалежність України, як і тим, що й тепер караються під московсько-комуністичною кормигою, але незламно і послідовно продовжують тяжку боротьбу за всебічне визволення українського народу.

Слова Симона Петлюри, сказані понад півсторіччя тому, 26/XI/1919 р., до українських воєнків у "Трикутнику смерті", спрямовані також до кожного з нас. Це підсумок боротьби, заповіт і дороговказ:

"Дивлячись на всіх Вас тут, пригадую і пізнаю не одне ім'я й обличчя тих людей, з якими мені пощастило почати працю й боротьбу за волю України. В тому тяжкому стані, в якому перебуває українська армія в цю хвилину, може, декому в серце закрадається думка – чи не пора, мо-

вляв, нам сказати: "Не трайте, куме, сили, спускайтеся на дно". Немає більшої помилки, коли б хтось з нас так думав. Чи ми своєю боротьбою здобули для України щонебудь? Так, наша боротьба в історії українського народу буде записана золотими буквами.

Ми вступили на арену історії тоді, коли ввесь світ не знав, що таке Україна. Ніхто не хотів її визнавати як самостійну державу, ніхто не вважав нашого народу за окрему націю. Єдиною боротьбою, упертою і безкомпромісовою, ми показали світові, що Україна є, що її народ живе й бореться за своє право, за свою свободу й державну незалежність!

Ті, що легковажили наш рух, тепер побачили, що ми така сила, якої не можна не брати під увагу.

Самі російські більшовики устами Леніна заявляють, що тільки через боротьбу з Україною більшовизм не дійшов до Західньої Європи.

Признаймося без гордоців і без зайвої скромности, що за час нашої двохлітньої боротьби, ми створили Українську Націю, яка й надалі активно боротиметься за свої права, за право самостійно і ні від когось незалежно порядкувати на своїй землі!..."

**ІЗ ЗАКЛИКУ ДЕРЖАВНОГО
ЦЕНТРУ УКРАЇНСЬКОЇ НА-
РОДНЬОЇ РЕСПУБЛІКИ**

50 років тому в Парижі, 25 травня 1926 року, впав з руки підсланого Москвою вбивника Голова Української Держави і Головний Отаман Війська Української Народньої Республіки Симон Петлюра. Очолюючи Українську Державу і нашу визвольну боротьбу в роках 1918-21, а потім наш екзильний Державний Центр, Симон Петлюра був справжнім українським національним Героєм і його доба справедливо увійшла до нашої історії, як доба Петлюрівства.

Український Народ на нашій Батьківщині не має змоги належно вшанувати свого великого Сина, великого Борця за волю і незалежність України. Це станеться в майбутньому в відновленій вільній Українській Державі. Тим більший обов'язок спадає на нас, вільних українців, які перебувають в західному світі!

Маючи на увазі почини, що вже заіснували серед українського громадянства в різних країнах Заходу, ми закликаємо всіх Вільних Українців, всі українські центральні і місцеві установи в західному світі гідно й урочисто відзначити 50-тилітню річницю трагічної і мученицької смерті найбільшого українського Борця за волю Батьківщини в ХХ столітті. Державний Центр Української Народньої Республіки в екзилі проголошує рік Божий 1976 Роком Симона Петлюри і є певний, що до цього приєднаються всі українські політичні і громадські установи та організації, зокрема українська громадсько-суспільна Централя – Світовий Конгрес Вільних Українців.

Віддаймо глибоку пошану Симонові Петлюрі, а через це і всім нашим героям, що полягли за волю і незалежність України, а також тим, що караються під цю пору під окупаційним режимом російсько-советського імперіялізму, але не припиняють боротьби за визволення Українського Народу.

**ДО ПРАЦІ І БОРОТЬБИ
ОБ "ЄДНАНИМИ СИЛАМИ."**
На сторожі великої ідеї української державної самостійності непохитно стоїть Українська Національна Рада, як складова частина Державного Центру Української Народньої Республіки. Незаступима вона і свята її мета. Всесторонньо піддержуйте її! Ставайте членами Товариств Прихильників або Товариств Сприяння!

**ІЗ АРХИПАСТИРСЬКОГО ПО-
СЛАННЯ СОБОРУ ЄПИСКОПІВ
УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛА-
ВНОЇ ЦЕРКВИ. В 50-ТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
СИМОНА ПЕТЛЮРИ**

Державний Центр Української Народньої Республіки, що поза межами України являється єдиним легальним репрезентантом української державности, проголосив 1976 рік "Роком Симона Петлюри", кличучи водночас українську громадськість у діяспорі до гідного відзначення 50-тої річниці трагічної смерті Голови Директорії й Головного Отамана Військ УНР. З подібним закликом звернулася Президія Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців, який є начальною всеукраїнською громадською установою у вільному світі.

До цих звернень всеціло приєднується й Собор Єпископів Української Автокефальної Православної Церкви, який, на своїй надзвичайній сесії, що відбулася 18 лютого, постановив доручити Всечесному Духовенству нашої Церкви пом'янути молитовно спочилого Голову Української Держави, відправляючи в неділю 30 травня урочисту панахиду за його душу. Крім того Собор Єпископів висловлює побажання, щоб у сам день смерті Покійного – 25 травня, там де на це дозволяють обставини, була відправлена Заупокійна Св. Літургія й панахида за слугу Божого воїна Симона.

Андрій Легім

ТИ ТВЕРДО СТІЙ

*Ти твердо стій – не плач і не проси!
Цей світ глухий, як з каменю статуя.
Своє чоло угору піднеси!
Ніхто тебе від смерті не врятує.*

*Я, друже мій, півсвіту вже пройшов –
І скрізь садист садиста доганяє,
Шаліє зло, невинна стигне кров,
А правда п'яна десь в багні конає.*

*На смерть везтимуть – марно не умри,
Не гни колін ніколи перед катом.
Свої кайдани мужньо перерви,
До бою стань – сконай в борні солдатом!*

(Із збірки "За дротами".)

ЗВЕРНЕННЯ ГОЛОВНОЇ ВІЙСЬКОВОЇ УПРАВИ ЛЕГІОНУ СИМОНА ПЕТЛЮРИ ДО УКРАЇНСЬКОГО ВОЯЦТВА І ВСЬОГО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА У ВІЛЬНОМУ СВІТІ.

Вже на протязі більше як півсторіччя перебуває наша батьківщина Україна під окупацією й терором російсько-комуністичних імперіялістів з Москви.

Багато найкращих синів і дочок українського народу поклали своє молоде життя на широких полях боротьби з московсько-комуністичними ордами в пропам'ятні дні визвольних змагань 20-х років.

Море материнських сліз і річки невинної крові пролито українським народом за ту святу і невмирущу ідею, що була проголошена Українською Центральною Радою в III-му і IV-му Універсалах. А ще більше пролито українським народом сліз і крові на протязі тих довгих і маркатних 50-ти з лишнім років під окупаційним гнітом комуністичної Москви.

Мільйони наших братів і сестер були заслані на далеку Північ, де вони й загинули від непосильної праці, холоду і голоду. Мільйони були закатовані в казематах: ЧК, ГПУ, НКВД і КГБ. Та найбільше мільйонів українських трударів, жінок і навіть маленьких діток замордували московські убивники штучно організованим голодом у 1932-му і 1933-му р.р.

Ллється кров і падають невинні голови наших братів і сестер в Україні і зараз, а це є доказом того, що боротьба за вільну і незалежну Україну ще не закінчилась.

Московсько-комуністичні варвари вирвали з передових рядів українського народу багато провідних борців, а в тому числі й невмирущої слави Симона Васильовича Петлюру.

Сьогодні московсько-комуністичні варвари ще більше опановані шовінізмом і щоденно виривають з поміж рядів волелюбного українського народу тисячі найкращих синів і дочок та наповнюють ними тюрми, концентраки і будинки умово-хворих по всьому Советському Союзу.

Сучасне міжнародне становище вимагає від всієї української політичної еміграції, а в тому числі і від Легіону Симона Петлюри, спільних, конкретних і рішучих дій.

Антикомуністичне Об'єднання Колишніх Військовиків Советської Армії – Легіон Симона Петлюри вже 20 років провадить безкомпромісову боротьбу з тоталітарним комунізмом і московським імперіялізмом у всіх його зафарбленнях та формах. Спільниками в цій нерівній боротьбі ми вважаємо всі поневолені Москвою народи, незалежно від їхньої раси чи релігії, але які чесно, як рівний з рівними, стануть до боротьби з московсько-комуністичним імперіялізмом і його системою.

Ми, делегати 2-го з'їзду Легіону Симона Петлюри, закликаємо всі українські самостійницькі організації і все національно-свідоме громадянство до повної солідарності в одному національно-визвольному фронті та до подвоєння визвольної боротьби з московсько-комуністичними зайдами.

Український вояче! Українська жінко-мати! Українські юнаки і юначки! Шлях нашої боротьби довгий і важкий, з небезпеками і жертвами. Ми не маємо своєї держави, своїх теренів, матеріальних засобів і модерної зброї. Але ми маємо ідею, віру в майбутнє і незламний бойовий дух до боротьби за волю і незалежність нашої сплюндрованої України. І цієї зброї ворог найбільше боїться, бо немає в цілому світі такої сили, щоб цю зброю знищити.

Ми віримо в наше святе діло, в славні бойові дії українських вояків, в революційно-визвольні рухи всіх поневолених московським тоталітаризмом народів. Ворог лютий і сильний, кровожадний і безпощадний, він перевищує нас своєю кількістю і зброєю. Але коли ми будемо ідейно об'єднані і станемо єдиним національним фронтом і підпорою Державного Центру УНР, тоді ми станемо поважною силою, якій історія сама призначила зрушити й найбільші фортеці, бо ж ідея є сильніша від будь-якої зброї. І ця ідея переможе!

До єдності ж і братерства наш знудьгований Земляче і Друже! Бо в єдності сила і слава і воля!

Головна Військова Управа ЛСП.

"Отже, методу партизанської боротьби ми визнаємо за доцільну лише в умовах війни чи революції і то лише, як допоміжний засіб для великих і рішальних регулярних революційних армій, як методу дії в ворожому заплілі, або як спосіб оборони й збереження сил після розгрому."

"В умовах же широко розгорненої революційної акції, в умовах підготовленого збройного зудару чи в умовах війни з окупантом ми, очевидно, перші застосуємо в найширшому масштабі методу й тактику партизанської війни у всьому ворожому заплілі з властивим для українців розмахом."

(І.Багрянний: "До питань стратегії й тактики нашої визвольної боротьби")

ПРО ДЕРЖАВНИЙ ГЕРБ
САМОСТІЙНОЇ УКРАЇНИ



Теперішній наш державний герб на початках утворення Української Народньої Республіки не був таким, яким ми його знаємо сьогодні. Було кілька міркувань та поглядів щодо конструкції герба нашої молодой незалежної держави. Тоді за розпорядженням Генерального Секретаріату Освіти УНР було покликано до життя окрему геральдичну комісію, що її очолив проф. Д. Антонович, яка мала опрацювати проект нашого державного герба.

Під розгляд було подано п'ять проектів герба УНР, але жоден з них не був затверджений. Проф. Д. Антонович згодом подав пропозицію обміркувати стародавній герб Київської Держави-Руси – Тризуб. І ось у грудні 1917 року Центральна Рада запроваджує Тризуб, як державний герб Української Народньої Республіки, відбиваючи цей символ на наших держа-

вних грошах деномінацією в сто карбованців.

Згодом з участю проф. М. Грушевського наш державний герб було устійнено згідно з проектом проф. В. Кричевського. Цей Тризуб був оточений оливковим вінком, що за висловом проф. Грушевського мав символізувати всенароднє замирення й спокій.

В період гетьмана Павла Скоропадського Тризуб також був державним гербом, але зверху середнього зуба містився хрестик.

Конституцією Української Народньої Республіки стверджувалося, що "Державним гербом Української Держави є Тризуб золотої барви на синьому полі".

На жовто-блакитному прапорі (блакитна барва вгорі) Тризуб завжди повинен бути на блакитній частині прапора.

В. Г.

ЛЕГІОН СИМОНА ПЕТЛЮРИ Є РЕВОЛЮЦІЙНА ВІЙСЬКОВО-ПОЛІТИЧНА ОРГАНІЗАЦІЯ,

що ставить перед собою такі основні завдання:

а) Об'єднати всіх колишніх військовиків со-
ветської армії та всіх колишніх військово-
зовов'язаних цієї армії, що перебувають на емі-
грації, в єдиній організації для боротьби за
відновлення Української Самостійної Держави.

б) Проводити антикомуністичну пропаганду в
лавах советської армії, схиляючи її вояків до
боротьби за повалення московсько-комуністи-
чної тюрми народів ССРСР і за побудову віль-
них і незалежних держав.

в) Нав'язувати і підтримувати контакти з ан-

тикомуністичними кадрами в советській армії.

г) Давати моральну, правну й матеріальну до-
помогу найновішим військово-політичним емі-
грантам з советської армії.

д) Готувати кадри військово-політичних орга-
нізаторів українських збройних сил.

е) Плекати дружбу з військовими організаці-
ями інших поневолених народів ССРСР та його
сателітів для координації спільних дій у боро-
тві проти московського комунізму й імпе-
ріалізму.

В. Скут

МОГУТНЯ ЗБРОЯ РЕВОЛЮЦІЙНИХ СИЛ

В світі рахуються з тими хто має силу, і в першу чергу силу знищення. Тому політика може вестись, коли за нею стоять важливі спроможності вести війну. Політика, що не посідає жадних фізичних спроможностей вести війну, залишається імпотентною, зведеною до пропагандивної діяльності, до війни словом, пером. Не можна применшувати вагу цієї фази війни, так званої "паперової" війни, — це є фаза мобілізування сил, фаза революціонізації мас. Тобто підготовча стадія до моменту, коли політика здобудеться на інструмент ведення війни, власну силу. Але рішальною може бути лише політика сперта на посіданні засобів знищення: здобуде лиш той, хто має засоби примусу і хто застосує ті засоби.

Війна не є спортом, і тут не може бути мови про правила, яка зброя може бути застосована, а яка не може. У війні лицарству місця немає. Д"Артеньян був непереможеним фехтувальником, але його ледве не до смерті побили двірники мітлами, лише тому, що вони не знали правил лицарського фехтування, а безперебірливо били по голові держаками віників. Подібно, — з танком можна боротись коштовною і завізною гарматою, але можна боротись і дешевшим і компактнішим ракетивим п"ястуком. У гіршому випадку, танк можна знищити й цілком дешевою й широкодоступною пляшкою гасо-бензини. Це приклад підміни тактичної зброї. Але чи існують підміни стратегічної зброї? Сьогоднішній мир у світі базується на терорі загрози нуклеарної війни. Воднева бомба з ракетним двигуном стала заповіжною стратегічною зброєю.

Уявім на хвилину, що революційна сила якогось поневоленого народу має у своєму збройному арсеналі водневі бомби, як рівнож посідає засоби транспорту цих бомб до силових вузлів ворога. Чи могла б ця революційна сила досягти певних політичних вимог, навіть, без застосування цієї зброї? Безумовно, що так. Але тому, що а ні воднева бомба, а ні засоби її транспорту практично не є доступні жадній з революційно-визвольних сил, повстає чергове питання: "Чи існує підмінок, подібно як згадувалось на прикладі гармати й газолінової пляшки — "коктейлю молотова"?". І, справді, такий підмінок існує! При бажанні й незначному зусиллі чейже кожна революційно-визвольна група має можливість підперти свої політичні домагання могутньою стратегічною зброєю нарівні з ракетами та водневими бомбами.

Перемога досягається ріжними шляхами.

Найочевиднішим є окупація терену, як наприклад, окупація Австрії гітлерівською Німеччиною. Не менш яким є знищення мілітарної машини, як наприклад, знищення армії Наполеона. Менш очевидним шляхом до перемоги є знищення економічного потенціалу, наприклад, знищення німецької індустрії альянтським бомбардуванням, що власне поставило гітлерівську Німеччину на коліна в 1945 р. Але чи має, наприклад, українська чи якась інша революційно-визвольна група будь які засоби досягти перемоги цими шляхами? Треба ствердити, що ні. А ні окупувати терен якоїсь країни, а ні знищити мілітарну потугу окупанта, а ні знищити економічний потенціал ворога революційно-визвольні групи засобів не мають.

Та чи справді сила ворога в народі? Чи може — в посіданні велетенських теренів? Чи може сила ворога — в економіці? Чи, навіть, — у найбільшій в світі мілітарній машині? Ні, сила ворога концентрується в провідному апараті. У випадку советської системи, наприклад, — в комуністичному апараті; докладніше — саме у чубку цього двадцятимільйонного партійного апарату. Нервовий вузол ворога лежить зконцентрований у верхівці провідників у столичнім місті. Отже, щоб перемогти ворога, власне, і потрібно вдарити саме по цьому вузловому сплетенні ворога, по чубку провідного апарату в столиці. Чи існує дешева й легко доступна зброя, яка могла б стати загрозою знищення багатомільйонного міста, в якому концентрується уся сила ворога? Так, існує. Таку зброю *загрози знищення* чи й доконання *знищення*, якщо ворог не піде на політичні поступки, революційно-визвольні сили *можуть мати* вже сьогодні без надзвичайно великих зусиль.

Більш нищівною, як водневі бомби, є зброя токсинна й бактеріологічна. І ці типи революційної зброї на сьогоднішньому ступені технологічного розвою стали легкодоступними не лише для якоїсь наполегливої групи, але буквально для терористів-одинаків. Ті, що опинились при владі, завжди є творцями законів як легальних так і моральних. А тому що вони, власне, не бажають змін, вони завжди є "миролюбцями", вони прагнуть "миру"; вони утруднюють доступ до зброї тим, які загрожують їх владі. Це вони створюють міти про моральну й неморальну зброю, моральні й неморальні засоби війни. Це очевидно окомілювання, бо владамаїці ніколи не гидували жадними засобами війни, коли це було їм вигідно.

Чи голодомор в Україні, 1933 року, який забрав мільйони жертв, був моральною зброєю? Чи розстріли по підвалах советських катівень сотень тисяч чесних українців, виною яких було лише те, що вони любили свою землю, було моральною війною? Чи той жахливий духовий геноцид знищення останнього скарбу людини, її матірньої мови, є моральний засіб духового вбивства?

Але не лише варварська Москва не була перебірливою у застосуванні моральних чи неморальних засобів знищення своїх супротивників. Це стосується усіх владомайців. Чи, навіть, християнська Америка не озброїлася атомовою зброєю? Чи ці США не застосували її у війні проти Японії, знищивши сотні тисяч цивільного населення, яке, властиво, нічого не мало зпровідним елементом водіїв японської політики? Владомайці не бояться застосувати будь яку зброю, навіть, зброю чисто терористичного характеру, як голодовбивство чи інші засоби масового винищення. Отже застосування терористичної зброї знищення, нескерованої безпосередньо проти мілітарної машини, мало прецедент і в застосуванні атомової зброї США проти Гірошими та Нагасакі, як і застосування килимного бомбардування цивільного населення в Німеччині альянтами, чи бомбардування ракетами Лондону німцями.

Отже, вважати чи то токсинну зброю, чи то бактеріологічну зброю, як зброю неморальну, немає підстав, і це тим більше проти тих, які застосування цієї зброї розв'язали хоча б навіть у випадку індивідуального характеру – атентатів супроти одиниць. Сьогодні багато країн світу посідають засоби токсинної та бактеріологічної війни. І виробляють ці засоби не для пікніку, не для розваги.

Які переваги токсинної чи бактеріологічної зброї? Революціонер озброєний бомбою чи скорострілом в найвигідніших умовах може розраховувати на неутралізацію десятка чи сотки ворогів. Та ще й сумнівно чи ті жертви будуть вороги, чи його брати у ворожій армії. Натомість, революціонер озброєний токсином ботуліну чи концентратом вібріона холери, чи будь якого іншого збудника пошесної хвороби, самою загрозою розповсюдження цих збудників стає великою силою. Якщо самої загрози не досить, то підключенням до водопостачальної системи, та інші подібні центри постачання в осередку концентрації провідного апарату ворога, цей революціонер паралізує через ніч мільйонове місто, викликаючи паніку в решти десяти мільйонів. Тим самим, ущент деморалізуючи цілу систему. Щоб уявити потенційну силу цього типу зброї досить згадати,

що один грам ботуліну теоретично є смертельною дозою для шести мільйонів осіб.

Чи продукція токсинів є якимось секретом? Ні. Чи продукція вимагає складних та дорогих лябораторій? Ні. Це саме стосується й продукції бактеріологічної зброї. З певними труднощами, навіть, революціонер-одинак міг би спромогтися на виготовлення чи то достатньої кількості токсину ботуліну, чи то рісіну, чи то концентрату мікроорганізмів від інфлюензи до чуми. Посідаючи, навіть, мінімальну кількість ботуліну чи концентрату патологічного збудника, і перевіривши демонстрацію на зразок демонстрації атомової бомби в Гірошіма, революційні сили можуть отримати велетенський важіль шантажу для політичних домагань поміркованих засягів.

Загрожена система є свідомо нищівної спроможности токсину й ще загрозливішої бактеріологічної зброї. Знаючи порівняльну доступність продукування цих родів зброї, важко пізнати, що є лише погрозою, а що є дійсною загрозою. Компактність зброї, колосальна токсинність, термостабільність, легкорозчинність у воді, без того щоб себе виявити чи запахом чи смаком, робить ботулін, наприклад, страшною зброєю "слабких", даючи їм в руки урівнюючий коефіцієнт зброї більш нищівної як нуклеарна зброя.

У революційній війні можна чекати, що ці види зброї будуть застосовані. Можливо, щоб не поставити світову опінію цілковито проти себе, революційні сили переводитимуть атаку трьома етапами. В першій стадії буде застосовано галюціногенні середники. Ці середники є ефективні навіть в дуже мінімальній дозі, одночасно залишаючись практично нетоксичними, тобто не спричиняючи смерті. Але, коли б до водогінної системи мільйонового міста підключено, чи у водозбірню цього міста домішано відповідну кількість галюціногенного середника, велика частина мешканців цього міста дістала б шок на ціле життя, усвідомивши, що життя проходить у постійній загрозі терору. Якщо б уряд не пішов на певні поступки домагань революційних сил, навіть, після цієї демонстрації, тоді революційні сили мають можливість піднести терор на черговий позем другого етапу, а саме – застосуванням токсинної зброї. Знову таки: чи то через водогінну систему, чи будь який інший масовоспоживчий розподільний центр. І лише як останній засіб, революційні сили очевидно муситимуть застосувати певні види бактеріологічної зброї. І горе тому ворогу, що примусить революційно-визвольні сили до цих спустошуючих засобів війни.

В.Смоловський

ТРУДНОШІ КРЕМЛЯ

Поразка американських зусиль в Індокитаї, застої в переговорах на Середньому Сході й успіх лівих реалітетників у Португалії та Африці взагалі здавалося давали советам нагоду піднести свій інтернаціональний престиж за рахунок Сполучених Штатів Америки. Насправді, не надто рожевими виявилися перспективи для Москви.

В південно-східній Азії комуністичний Китай надавав тон дипломатичній ініціативі, що довело до встановлення правно-державних стосунків із Тайландом і Філіпінами та зміцнення зв'язків із Камбоджією. Ця остання навіть не запросила СРСР до відкриття свого посольства в столиці Пном Пен.

Дипломатичні спостерігачі твердять, що американські невдачі на цих територіях привели до ще сильнішого загострення факту советсько-китайського суперництва. Совети також згубили свій вплив у Єгипті, бо Америка для єгиптян виглядає більш практичною на шляху до розв'язання арабсько-ізраїльської проблеми. Так само і в Португалії, комуно-реалітетники зазнали поразки та перейшли від наступу до оборони.

Ще гірше справи советів на їхньому внутрішньому фронті, всередині СРСР. Минулорічна засуха на широких територіяльних просторах СРСР привела до поважного неврожаю. Міністер советської сільсько-господарської промисловости в своїй промові, що була скорочено поміщена 11/X/1975 р. в газеті "Сельская Жизнь", вперше офіційно признався, що сподівання на добрий урожай зернових культур провалилися через посуху. Згідно з даними державного пляну, СРСР в 1975 р. повинен був зібрати 215.7 мільйонів тон зерна. За підчисленнями американського департаменту сільсько-господарства, той советський плян був недовиконаний майже на 56 мільйонів тон збіжжя. Ось це й змусило советів ще з більшим поривом кинутися на закупівлю зерна закордоном, бо вони спіткалися з найменшим врожаєм за останні 8 років.

Варто зауважити, що із загального числа працездатної людности США, лише 3.4% zatrudнені у сільському господарстві, а збір зернових культур такий, що велику частину врожаю понад внутрідержавні потреби фермери продають на експорт. З другого боку, із загального числа працездатної людности СРСР — 26% zatrudнені в колгоспно-радгоспній системі сільського господарства, а збір зернових культур такий, що не вистачає і для власного вжитку...

Від 1972 р. США регулярно й дешево продають зерно советам. Тому що величезним закупом зерна в 1972 р. американські фермери радо спорожнили свої комори, ціни на багато харчових продуктів в Америці зросли дуже високо, а це дошкульно відчулося пересічному американському споживачеві... США хочуть, щоб совети купували американське зерно в однаковій поміркованій кількості на протязі п'яти років, щоб таким чином не довести до впливу на зріст цін сільсько-господарських продуктів всередині Америки, як це сталося після заупу 1972 р. Совети погодилися на такі регулярні заупи й будуть ввозити із США по 6 мільйонів тон зерна річно.

Повертаючись до закордонних впливів СРСР, треба з особливою увагою підкреслити факт незгідности деяких західно-європейських комуністичних партій із відновленням ідеологічної войовничости московського пропагандивного апарату, що намагається в тому ж дусі змобілізувати своїх закордонних партнерів (нерівних, зрозуміло). Комуністичні проводирі Франції, Італії, Португалії та Еспанії своє національне політичне майбутнє наполегливо ставлять вище найновіших змін московської партійної лінії.

Перед тим як Леонід Брежнев мав би уступити із свого партійного посту в 1976 р., він намагається зконсолідувати європейські комуністичні партії, щоб відбутися всеєвропейську конференцію цих партій. Передбачається, що советам прийдеться і тут спіткатися із організаційним труднощами, бо саме комуністичні ватажки великих європейських країн не надто приязно задивляються на таку Москву освячену конференцію.

Совети щоразу частіше почали посилатися на гасло Леніна про потребу "прямої революційної акції народними масами", замість ранніше пропагованих методів перебрання влади виборчим шляхом. Комуністичні войовничі писання в органі ЦК КПСС "Правда" авторства К.Зародова, знайшли особливе признание й благословення вождя КПСС Л.Брежнева, а значить є призначені на експорт.

Недавно на 25-му з'їзді КПСС Л.Брежнев заявив, що СРСР "продовжуватиме співпрацю з капіталістичними країнами Заходу, не відступаючи від своїх ідеологічних напрямних і допомоги національним визвольним рухам в світі". А як же — хліба свого не вистачає, сільсько-господарська техніка примітивна — треба виторгувати потрібне від капіталістів, по-

мазавши їхні наївні губи порожнім "детантом"... а одночасно продовжуючи комуністичну диверсію серед вільних народів світу для встановлення від Москви залежної "диктатури пролетаріату".

Слідом за настирливим придушенням проявів т.зв. "відлиги", що мінімально та хвилино наступила в період Хрущова, кремлівські володарі намагаються інспірувати агресивність і в політиці закордонних комуністичних партій. Отже, бачимо, що вплив жорстокої сталінської диктатури набирає все більшої сили у вирішуванні внутрішньої та зовнішньої політики советів.

Відповідаючи Кремлеві, публікації згаданих європейських комуністичних партій рекомендують не накидати їм того, що було викрикнуто Леніном у 1905 р. під адресою царської Росії, бо – за висловом французької комуністичної газети "Л'Юманіте" – "Франція 1975 р. не є копією февдальної й царської Росії 1905 р."

27-28 лютого 1976 р. на 25-му з'їзді КПСС британська, італійська та французька

компартії твердо заявили про намір дотримуватися свого націонал-комунізму та щоб Москва не втручалася в їхні національні справи.

Про реальну суть сталінського зматеріалізованого духа в Кремлі повинні б почути й деякі наші еміграційні реалітетники-капітулянти, а, почувши, може й проснутися із нав'язаного їм В.Гришком і Компанією сну про необхідність відмовитися від української самостійницької політики.

Як знаємо з останніх писань Гришка, за змінювачами виходило б так: якщо ми усвідомили слабкість власних сил, значить ховаймо голову в пісок та й спімо аж доки не прийде утопійна "конвергенція" та доки УССР сама по собі не перетвориться в УНР, бо посвячувати себе українській визвольній справі ми заслабі... ("визнавши факт нашої слабости, з нього й виходити в своїх схемах української політичної праці." – В.Гришко "Час на перегляд") Це ж ніщо інше, як тільки вислужницька вода на советський скрипучий млин.

А.Таран

ПРО ФІЛЬ КГБ...

За роки по II-й світовій війні було чимало дезертирів із рядів КГБ /Комитет Государственной Безопасности/, а тому вільний світ має повнішу уяву про розгалуженість і методи оперативності цієї советської установи. Саме цього не можна ствердити про комуністично-китайську розвідно-шпигунську діяльність, бо досі китайським агентам удавалося утаємничувати їхню подібну установу як від своїх громадян, так і від чужинців.

Хоч більшість інформацій про внутрішнє життя в КГБ у вільний світ продістається через КГБ службовців-утікачів, всеж до таких інформацій треба завжди ставитися з великою обережністю.

Часто трапляється так, що з певною метою агентів КГБ підсилається закордон, щоб навмисне неправдиво інформувати та дезорієнтувати розвідку західних країн, а насамперед американську Центральну Розвідку Службу /CIA/.

Як ми всі із власного досвіду знаємо, в ССРСР, колись НКВД, а тепер КГБ завжди офіційно підноситься на п'єдестал "доблесті і героїства", утворюючи цим беззастережну пошану й подив з боку советського суспільства.

Порівняймо натомість американську СІА, що свою діяльність зосереджує лише на закордонній розвідці. Діяльність СІА самі ж американські політики й преса ставлять під сумніви, обвинувачуючи в неетичності, а всілякими "відкриттями-сенсаціями" спонукують пересічну публіку дивитися на СІА як на щось негативне, антисуспільне... Дійшло до того, що певні організації у своїй пресі оприлюднюють американських агентів закордоном, подаючи всі персональні відомості, включно з номером телефона та домашньою адресою. Як наслідок – зацікавлені в цьому вороги, використовуючи такі дані, відшукували названу особу й зліквідували її. Американська СІА, загальне число службовців якої є 10,000, свою оперативність базує на тих своїх 4,000 особах, що розташовані закордоном.

КГБ розпоряджає близько 450,000 працівників і таким чином є найбільшою в світі шпигунською організацією. Але свою головну й найчисленнішу оперативність КГБ провадить всередині самого ССРСР, а як же – треба бути "бдітєльними" супроти "врагов народа"... Із повищого числа лише 10,000 агентів діють в ділянці міжнародного шпигунства. 2,500 КГБістів постійно "промишляють" закордоном.

Начальником КГБ є Юрій Андропов. Головний штаб КГБ міститься в Москві, на Луб'янці, біля Кремля. Всі москвичі знають цю установу, але всі вони в присутності чужинця бояться назвати її...

Багаторазово було доведено, що совети систематично послуговуються фасадом Об'єднаних Націй та своїм посольством у Вашингтоні для ведення шпигунської діяльності в Америці. На території США тепер є поперех 1,000 дипломатичних та торговельних представників ССРСР, тобто вдвічі більше як то було десять років тому. Із цієї тисячі 400 повністю заангажовані в шпигунстві. За останніх 15 років приблизно 400 викритих советських КГБістів були видалені із 40 країн.

Спостерігачі зауважують один із контрастів поміж советською й американською

розвідкою. Тоді як американці своїм чоловічим агентам формально надають звання високих офіційних амбасадорських службовців, совети навпаки – таких своїх функціонерів публічно оформляють шоферами, прибиральниками чи швейцарами (послідовний пролетаріят!).

Як давно, так і тепер, незмінно внутрішні "враги народа" є першою і головною небезпекою для країни "победившого соціалізма", а тому й сільця (пастки) густої сітки КГБ більше спрямовані на своїх "співвітчизняників", аніж на закордонні інтриги.

Як і в добу проклятої ежовщини, так і тепер, в добу "детанту", вся советська система опирається на всесоюзно розгалужені кадри донощиків КГБ, що, як права рука комуністичної партії, тримає постійний контроль над своїми громадянами.

СОЛЖЕНІЦІН НЕ ЗАМОВК...

Відтоді як А.Солженіцин опинився закордоном, він не перестав продовжувати своєї публіцистичної діяльності, що викриває методи терору невідомої советської системи.

В кінці лютого ц.р. французьке видавництво "ІМКА-Пресс" випустило третій і останній том художньо-дослідного твору Александра Солженіцина "Архіпелаг ГУЛаг". Цей твір розміром 580 сторінок був написаний у 1967 році і (за поясненням самого автора) – в 50-тиріччя жовтневої революції і в 100-річчя винайдення колючого дроту, – як невідомих атрибутів концентраційних таборів...

Як і в попередніх частинах цього твору, так і в цьому, третьому, томі Солженіцин на увесь вільний, але часто байдужий, світ головно й обґрунтовано подає моторошну правду про концентраційні табори ССРСР.

В третьому томі твору "Архіпелаг ГУЛаг" речево й безпропаганди розповідається тако ж для нас, українців, давно відома трагедія Вінниці. Це ж тут московські НКВДисти замордували майже десять тисяч наших земляків!

Солженіцин ще раз інформує світ про зв'язані злочини советчиків, що напередодні II-ї світової війни поспішали фізично знищити свої невинні жертви, що ними були переповнені каземати НКВД. Автор книги розповідає,

як після приходу німецького окупаційного війська в 1943 році було виявлено та розкопано масові могили з 9,439 жертвами. Руки всіх їх були пов'язані мотузками, а в потилиці всі вони мали простріл мало-каліберних револьверів.

Солженіцин ще раз пригадав світові про ті жертви, на муках і кістках яких будувалася й тримається досі невідомо антинародна система – ССРСР.

Свого часу, ми ті, що на власному досвіді перенесли советські репресії, зокрема ті з нас, що створили й розбудували Демократичне Об'єднання Бувших Репресованих Українців Советами /ДОБРУС/, інформували вільний світ про комуністичні злочини супроти української й інших націй, брутально й безбожною силою замкнених в "тюрмі народів" – ССРСР.

Заявлене комуністичне гасло про те, що "Ленін жив, живе і житиме", Солженіцин перефразовує так: "Архіпелаг існував, залишається існувати і буде існувати".

Нехай же вільний світ ще раз почує факти і свідчення очевидця про червоний терор, без якого ціла советська система ніколи не змогла б так довго втриматися.

А.Репресований

 С С С Р — С Ш А — К Н Р

Відтоді як поміж Червоним Китаєм і ССРСР поглибилася ідеологічна й політична прірва, коли із двох дружніх і небезпечних для вільного світу потуг утворилося два смертельно-ворогуючих табори, американська закордонна політика намагалася відігравати роль зрівноважуючого міжнародного чинника.

Коли політика Китаю супроти ССРСР сягала певного успіху, США явно демонстрували свою прихильність до ССРСР і навпаки, коли верх брали совети, то Сполучені Штати хилилися в бік К.Н.Р.

Цим самим американці сподівалися бути в добрих стосунках з одними й другими, а разом з тим — стримувати агресивні наміри одних проти інших. Але ця тактика недовго зачарувала деяких політиків.

Вже віддавна совети добре собі уявляють небезпеку з боку 800-мільйонного Китаю. Москва усвідомлює собі, що така масова потуга зможе без катастрофи для себе перенести напад із застосуванням атомово-нуклеарної зброї, яку совети могли б вжити першими. Рівнож і китайці усвідомлюють собі потенціальну небезпеку з боку ССРСР і саме через це й було повикопувано глибокі тунелі попід їхніми населеними пунктами.

Але справа в тому, що совети просто собі не вірять, щоб на випадок зудару поміж ССРСР і Китаєм, США могли збройно виступити по

стороні китайців з метою перемоги над советами. Москва певна, що Америка не дотримається підписаної 1972 року так званої "Шанхайської Угоди", якою К.Н.Р. визнається єдиною китайською державою, складовою частиною якої є і Тайван, тобто територія з націоналістичним урядом.

Тим часом Сполучені Штати продовжують дипломатичні зносини з Тайваном. Відомо й Москві, що китайські комуністи будуть ігнорувати американську політику так довго, доки США не порвуть дипломатичних зв'язків з Тайваном і не уневажнять взаємний оборонний пакт із Тайваном.

Чи змінять американці свою політику, щоб достосуватися до вимог Китаю? Совети в це не вірять, а звідси й легковаження Москвою американської політики приязні до КНР. Продовження великого матеріального вкладу американців у Тайван є фактором, що підпирає советські прогнози щодо еventуальних вислідів міжнародної політики на цьому відтинку.

Вільний світ не повинен забувати, що ССРСР і КНР є дітьми того самого божка, ім'я якому комунізм, а тому в один день вони можуть знову виступити спільним фронтом для осягнення світової революції.

Ф.Гриценко

* * *

 " С М Е Р Т Е Л Ь Н И Й П Р О М Е Н Ї "

Під сучасну пору поміж США й ССРСР відбувається змагання за першість у практично-мілітарному застосуванні так званого "смертельного променя", що на протязі останніх кількох десятиріч був улюбленою темою лише фантастичних оповідань...

Мова йде про Л е й з е р, тобто електронно підсилені та координовані світлові хвилі, які мають прямолінійну сконцентровану форму променів.

Потужність цих променів може бути надзвичайно великою. Досі лазер було використувано при складних хірургічних операціях очей, для фото і телефонних послуг. Тоненьким лазерним промінням швидко пропалюється дірки

через метал і цеглу.

Знавці справи твердять, що не зважаючи на величезні кошти для видобутку цієї нової енергії, США та ССРСР у цьому змаганні йдуть, приблизно, нарівні між собою.

Мілітарне застосування "смертельного променя" полягає в керуванні вибуховими ракетами. Зокрема робиться наголос на можливість знищення ворожих об'єктів силою самого лазерного променя, що може бути спрямований на велику віддалі із швидкістю світла. Вважається, що початковим і простішим буде використування лазера в космічних просторах, бо ним будуть знищуватися ворожі ракети та сателіти-спутники.

Ю. Март

ХЕМІЧНА ТА БАКТЕРІОЛЬОГІЧНА ЗБРОЯ (ХБЗ) В АРСЕНАЛІ ССРСР, ЯК ЗАСІБ ВІЙНИ ТА ЗАСІБ ТЕРОРУ

Країна, уряд якої поставив собі за мету поховати капіталістичні країни світу з перших днів свого повстання, поставив ставку на зброєння, зброєння і ще раз зброєння.

Поруч танків, гармат, літаків, ракет, нуклеарної зброї, тобто так званої конвенційної зброї, претендент на світову гегемонію очевидно не занедбав і менш конвенційних засобів, – хемічної та бактеріологічної зброї.

Для жорстоко-тоталітарної держави, з суворою засекреченістю усіх аспектів не тільки військових справ, але, наприклад навіть, статистики шкільництва, очевидним буде, що будь які інформації з цієї царини дбайливо засекречені. Факт, що як досліди так і продукція цього типу зброї не вимагає великих устаткування, які себе могли б прозрадити, як це є з продукцією ракет чи ще більш нуклеарної зброї, дає можливість советському уряду займати миролюбну гуманітарну позицію в питаннях бактеріологічно-хемічного зброєння.

Звичайно це є лише пропагандивне штукарство, коли письменники, академіки, медичні професори та інші представники інтелектуальних кіл ССРСР мандрують з конгресу на конгрес галасуючи за "мир", засуджуючи війну, зокрема нуклеарну зброю і, звичайно, найголосніше – хемічно-бактеріологічну зброю. Ті, хто знають психологічні шляхи советської пропаганди, розуміють, що совети найбільше галасують проти того, що самі роблять потаємно. Засоби хемічно-бактеріологічної війни завжди займали важливу позицію в арсеналі советського зброєння. В останній час ці засоби зокрема знайшли наголошення.

Вже в 1956 р. маршал Жуков заявив: "Майбутня війна буде характеризуватися широким застосуванням засобів масового знищення: атомової, нуклеарної, хемічної та бактеріологічної зброї". Це підтвердив маршал Соколовський в 1963 р. – "В майбутній війні будуть ужиті хемічна та бактеріологічна зброя в пов'язанні з нуклеарною". Це очевидно йшло по лінії офіційної військової настанови від 1958 р., в якій офіційно стверджувалось планування бактеріологічної війни: "Поєднання застосування патогенних організмів (бактерій чи вірусів) в поєднанні з радіо-активними субстанціями помножать ефективність кожного з родів ужитих окремо".

В період, коли вільний світ опередив

ССРСР в засобах нуклеарного зброєння, советський уряд інтенсивно поповнював арсенал дешевого підмінника нуклеарної зброї – хемічно-бактеріологічною зброєю. Ще й сьогодні совети розглядають ХБЗ як підмінник тактичної нуклеарної зброї. Це залишок з періоду, коли вони не мали зовсім такої тактичної нуклеарної зброї. В противагу стратегічним мамутам декамегатонових бомб, виготовлення нуклеарної зброї середньої та малої (порівняно) видайности творить поважні технологічні труднощі.

Хоча в останній час і на цьому полі завдяки добре працюючим агентурам, які мають доступ до найсекретніших дослідів у вільному світі, совети доганяють західні потуги, наголошення на ХБЗ не поменшується. Цьому сприяє стратегічне плянування захоплення Європи шляхом знищення людського потенціалу без знищення матеріальної бази, яка мала б служити для советської мілітарної машини у веденні війни проти останньої фортеці капіталізму – США.

Другий аспект хемічного зброєння, зокрема аспект ефективного застосування проти партизанських рухів, теж залишається важчим елементом. Хемічні середники, які були вжиті проти партизан Михайловича в Югославії, постачались разом з обслугою хемічно-бактеріологічних військ та засобами розповсюдження саме з ССРСР. Про застосування хемічної зброї в Югославії було дуже тяжко затримати в таємниці, і про це довідався цілий світ. Про те, що війська КГБ ще на більшу шкалю застосовували подібну хемічну зброю проти українських повстанців в 1945-48 р.р., про це немає жадних публікацій, хоча існують фактичні докази. В свій час документи застосування труйливих газів проти УПА советською владою будуть опубліковані.

Ймовірно, що вживання цих хемічних газів було лише "випробування" в польових умовах хемічної зброї, зокрема очевидно як зброї проти партизанки. Для советів це нормальна практика, але відомі випадки коли були застосовані трофейні газові запаси. Так в одному випадку було вживано газу, що його советські війська захопили від німців. Це так званий "Табун", що ним совети бомбардували район активності УПА. В іншому випадку у важкодоступному гірському районі, було з літака

обпорскано водень ціанідом. Багато років пізніше було відкрито криївку в якій були неушкоджені людські кістяки згинувших. Беззаперечно стверджують, що причиною смерті було отруєння газами. І це було тоді коли другою рукою советський уряд підписує протокол про заборону хемічно-бактеріологічної зброї.

Очевидно прийде час заплатити за ці злочини і винуватці будуть поставлені перед народним трибуналом справедливості.

Про те що СССР готується до хемічної війни, стверджує факт, що 15% всієї амуніції має хемічне наладування. Зараз в СССР 50 заводів побудовано так, що вони можуть негайно переключитись на продукцію хемічних труйливих середників. Не відстає "прогресивний уряд СССР" і у виготовленні хемічної терористичної зброї для поодинокого вжитку.

Одна з перших спроб застосування комуністами біологічної зброї стає відома коли Комінтерн в 1923 р. посилає П.А.Скоблевського підготувати червоний путч в Німеччині. Скоблевський (дійсне прізвище П.Роз, уроженець з під Тамбова, комісар в часи громадянської війни; в Німеччині діє як "Алекс", "Гелмут", "Волф", "Голдман") після поразки путчу організовує німецьке ЧеКа. Це останнє було кероване советською секретною поліцією та призначене для ведення червоного терору й ліквідації відомих антикомуністів. Першим на їхній листі стояло ім'я Ганса фон Секта, генерала збройних сил та зверхника штабу армії Німеччини. Советська секретна поліція вирішує знищити "клясового ворога" в спосіб зараження холерою. Ф.Нюман, який мав виконати атентат, отримав бактерії холери, але по дорозі із Советського Союзу десь хтось злякався небезпечної ампулки, неначебно викинув її, передавши Ф.Нюману пляшечку з безневинним змістом. Атентат не вдався. /Зойтшел В., псевдо А.Бурмайстра, – "На службі комуністичної терористичної організації", стор. 65, "Кельніше Цайтунг", 23/II/1925 р./

Деталі червоного злочину покищо залишаються таємницею советських архівів, але покажемо те, що вже на світанку свого повстання советський режим не гребував жадними найбруднішими засобами. Ця сама бестіальна політика розправи з політичними противниками залишається в силі й по нинішній день. Цілому світові відомий атентат проти німецького дипломата в Москві, проти С.Бендери та Л.Ребета, що є лише одинокими цілому світові відомими випадками. А скільки таких випадків переховуються в поліційних архівах, або й ніколи не були реєстрованими.

Аджеж досить капнути одну десяту частину міліграма рідини певного хемікату (препарат XV) на шкіру жертви, щоб вона впала мертвою з усіма симптомами смерті від серцевого удару.

Не менш активно працює советська "наука" над іншою зброєю масового знищення – Бактеріологічною Зброєю /БЗ/. Вперше увагу до активності советських агентів з бактеріологічною зброєю привернув саботаж розповсюдження бактерій холери в Єгипті в 1947 р. В той час советський уряд поставив ставку на створення комунізуючого Ізраїля і, як поле для випробування нової зброї в реальних умовах було обрано Єгипет. В короткім часі було спричинено 33,000 захворювань. Лише масова мобілізація медичних ресурсів цілого вільного світу врятувала Єгипет від епідемії холери. Було вислано 20 мільйонів доз вакцин для поборення хвороби, але навіть при такій масивній допомозі 20 тисяч осіб загинули.

В 1949 р. совети переводили в Якутії експерименти розповсюдження вірусу з літака: вітер мав цю бактеріологічну хмару понести в керунку концентраційного табору політичних в'язнів довгого терміну. Вірус мав бути не смертельного типу, лише викликати тимчасове захворювання. Але для виснажених кадетників це стало смертним вироком. Вірус викликав епідемію, що поширилась на навколішне населення та аж досягла ескімосів Канади.

В 1952 р. советські агенти випробовують біологічну зброю, яку п'ять років тому вони захопили від японців коло Харбіну, в Манчжурії, де містився центр дослідів над ХБЗ японської армії. Одночасно вони перевели "польові" маневри поборення біологічної зброї. Для відводу очей совети почали барабанну пропаганду про, ніби, застосування американцями своєї біологічної зброї. Але уся ця барабанна пропаганда "шита ликом", бо вражає, наприклад, докладна поінформованість советських чинників про *кожне місце*, де біологічні середники були розповсюджені. Кожний один випадок розповсюдження був негайно ізольований і знешкоджений. Як на умови терену в слабборозвиненій країні, якою була Корея, подібна ефективність дещо прозраджує. Советські чинники вже наперед знали кожний район випробувань, бо саме вони були ті, хто розповсюджував БЗ (бактеріологічну зброю).

Інший факт є також не маловажним. Міжнародна Наукова Комісія (доречі, створена з т.зв. сателітних країн) звернула увагу на разючу подібність і тип біологічних збудників, як і тип засобів розповсюдження з тими,

які були опрацьовані японцями в період 1940-45 р.р. Тому що Японія була окупована військами США, це мало б неначе бути інкримінуючим елементом проти США, але вдарило це по ССРСР. Адже дослідна робота велась японцями коло Харбіну, в Манжурії. Ціла ця станція разом з працівниками попала в руки советської армії. Пізніше всі працівники ХВЗ станції були суджені як військові злочинці та масово знищені советами, бо знали забагато. В Кореї були застосовані збудники чуми, холери, ящура та інші, – саме ті, над якими працювали в харбінській лабораторії. Навіть зразки приладів розповсюдження чумних шурів були зроблені за цими японськими зразками, якщо вживалися не самі трофейні прилади захоплені советською армією.

Досліди з бактеріологічною зброєю спричинили нещасливий випадок розповсюдження холери одним з працівників лабораторії, який приїхав на відпочинок до Одеси влітку 1970 р. Тоді ціле півмільйонне місто мусіло бути карантинване.

Наші реалітетники, очевидно, швидко знайшли "правильне" пояснення пошести холери в Одесі, бо писали що: "Як і звідки ця страшна інфекційна хвороба завітала в Одесу, не є аж так важливим" – "Українські Вісті", 8.XI.1970 р. і далі – "Важливим є, що холера й досі володарює в багатьох південних країнах і що від її несподіваної "візити" не гарантована жадна сусідня країна а особливо ж портові міста." – "Там же. Навіть натякуючи – "Догадуйтеся звідки могла попасти зараза: із капіталістичного закордоння..." і далі – "Так ніби холерний вірус (правильно мусіло б бути віброн) діє на наказ "імперіалістичних змовників"! – там же в "Укр.Вістях".

Сьогодні советські медичні кагебісти й надалі переводять масові досліди над політичними в"язнями, випробовуючи як хемічні так і бактеріологічні типи знищення. Про це пишуть в"язні советських концтаборів та психушок.

Українські політичні в"язні, Михайло Горинь, Іван Кандиба та Левко Лук"яненко, що відбувають довголітні кари ув"язнення в ССРСР за домагання здійснення основних прав, гарантованих советською конституцією, і за їхні протести проти русифікації й поневолення України, звернулись з розпачливим закликом до Комісії Прав Людини при Об"єднаних Націях, щоб вона негайно зайнялася справою постійного отруювання українських патріотів у в"язницях і концтаборах ССРСР. Горинь, Кандиба і Лук"яненко докладно інформують цю Комі-

сію про те, як кагебісти домішують українським в"язням хемікалії до їжі, що спричиняють довготривалі болі та ослаблення цілого людського організму. Щоб запобігти повному отруєнню, в"язні відмовляються від їжі. Було виявлено, що адміністрація домішує отруйних хемікалій навіть до передач з дому, що їх дозволено одержати лише двічі в рік.

Про це також пише Марченко, Буковський, Плющ. Про ці антилюдські експерименти вже існує документація. Жертви бактеріологічних дослідів мовчать, бо їхні уста склепила смерть.

Українська спільнота закордоном повинна створити компетентну комісію для розгляду цього чергового варварського поступовання советського режиму. Про ці досліди над живими людьми, як підекспериментальними тваринами, мусить бути поінформований цілий світ. Нажаль, політична спільнота не виконує свого обов"язку, і в ССРСР – господарстві Гальванеску*) – переводяться досліди над людськими жертвами, найчастіше українськими і політичними в"язнями, зокрема так званими – довічними, – в"язнями націоналістичного підпілля. Їм приречено смерті всеодно. Отож варварський режим вірить, що ці злочини залишаться світові невідомі, – адже мертві не говорять.

За тих хто вже став жертвою експериментування з хемічно-бактеріологічними засобами знищення, і за тих хто будуть жертвою завтра, голосно на цілий світ промовити мусимо ми, яким ще не заляповано рота.

*) "Господарство Гальванеску" – роман Смолича про досліди над створенням живих роботів з людей шляхом заміни крові певним хемікалем.



Американська ракета "САМ-Д" під час запуску на об"єкт в повітрі.

І.Петровський

ЩОБ ПОРІВНЯТИ ЧИСЛАМИ . . .

Територія ССРСР – 8,647,000 кв. миль, а населення – 250,000,000 людей.

Територія Української ССР – 232,046 кв. миль, а населення – 47,136,000.

Із 15-ти союзних республік Українська ССР заселена найгустіше, а за національністю українців на Україні є 80%.

Як відомо, ще в 1954 р. Крим був адміністративно прилучений до УССР.

Донбас видає 34% загального видобутку кам'яного вугілля ССРСР, 40% сталі й 50% чавуну. Людський персонал усіх родів *регулярних* військових сил ССРСР сягає 3,525,000.

В наземних військах є два мільйони чоловік, що складає 164 дивізії. З них 32 дивізії розташовані в сателітних країнах, з яких в одній лише Східній Німеччині є 20 дивізій. 60 дивізій тримаються в європейській частині ССРСР, 28 дивізій на Кавказі й у Центральній Азії, 44 дивізії – на Далекому Сході.

Із загального числа 164 дивізії, 106 є моторизовані стрілецькі, 51 танкова дивізія та 7 парашутно-десантних.

Персонал воєнно-морської флотії досягає 475,000. Основною потугою флотії є 245 різних типів підводних човнів, з яких 70 обладнані атомовими рушіями. Крім них є ще 22 крейсери, 210 винищувачів, 2 авіаносці для вертолетів та один авіаносець середньої величини, не рахуючи кількох сотень менших воєнно-морських суден.

Особовий склад військово-повітряних сил определяється в 400,000 людей. До розпорядимости загальною є 9,000 бойових літаків. Далекосяжних бомбардувальників є 140, а бомбовиків середнього радіусу – 700. Приблизно 5,000 боездатних авіа-машин зформовані із легких бомбардувальників, перехватників, винищувачів тощо. Командування повітряної охорони має до диспозиції 3,300 винищувачів, а воєнно-морська авіація розпоряджає 500 бомбовиків та 500 інших авіа-машин.

Транспортувальні з'єднання начисляють близько 1,700 транспортних літаків. До цього ще треба додати 2,500 вертолетів.

ССРСР посідає 9,800 ракетно-запускних установок "САМ", що територіально зосереджені в 1,650 місцях, а також – 1,600 міжконтинентальних ракет.

В зарядженні КГБ є 180,000 прикордонних військ. МВД має під своїм наглядом 130,000 війська.

Загальна військова *резерва* вчислюється в 3 млн. чоловік.

1955 року було створено військовий союз – "Варшавський Пакт", що його членами є: ССРСР, Болгарія, Чехословаччина, Східня Німеччина, Мадярщина, Польща і Румунія.

Болгарія має 152,000 регулярного війська, 2,200 танків, 270 боевих літаків та два підводні човни.

Чехословаччина – 200,000 регулярного війська, 3,500 танків, 500 боевих літаків та 350,000 чоловік резерви.

Східня Німеччина має 145,000 регулярного війська, 2,500 танків, 320 бойових літаків та 260,000 резерви.

Мадярщина: 103,000 регулярного війська, 1,750 танків; 108 бойових літаків та 163,000 чол. резерви.

Польща: 303,000 регулярного війська, 3,650 танків, 4 підводні човни, 750 бойових авіа-машин, 32 вертолети та 600,000 чол. резерви.

Румунія: 171,000 регулярного війська, 1,970 танків, 290 бойових літаків та 500,000 резерви.

Щойно з такого роду потугою совети були готові піти на деякі "замороження" наявного військового арсеналу з тим, щоб у майбутньому збройно послабити насамперед США.

Китай із своїм 800,000,000 населенням має загальну кількість регулярного війська 3 мільйони чоловік, 4,000 бойових літаків, 300 вертолетів, 50 підводних човнів, 400 транспортувальних авіа-машин. Наземні війська зформовані в 150 дивізіях.

Всі військові сили США складаються з добровільців. Загальне число регулярних військ – 2,174,000 осіб. Наземні війська – 782,000. Резерва – Національна Гвардія – 383,000 та сухопутні резервісти 227,000. Морська піхота: 196,000 регулярних вояків та 35,000 резерви. Воєнно-морська флотія США: 551,000 регулярного персоналу, 177 головних надводних бойових суден, 73 атакуювальних підводних човнів, з яких 61 урухомлюються атомовими двигунами; 15 авіаносців, близько 1,900 бойових авіа-машин. Резерва флотії – 119,000 осіб. США мають 1,100 міжконтинентальних ракет та 500 стратегічних бомбардувальників. Військово-повітряні сили США налічують 645000

регулярного персоналу з 5,000 бойовими літаками поруч із рядом спеціалізованих формацій. Резерва авіації: 139,000 особового складу та 1,000 бойових літаків.

Північно-Атлантийський Оборонний Пакт було створено в 1949 році з участю США, Бельгії, Канади, Франції, Данії, Італії, Ісландії, Люксембургу, Голландії, Норвегії, Португалії та Великобританії. В 1951 році Туреччина й Греція, а потім у 1954 р. Зах.Німеччина також стали членами НАТО.

Бельгія має 90,000 регулярного війська та 185 бойових авіамаши.

Канада – увесь військовий персонал добровільці. Регулярного війська 83,000 чоловік, 360 середніх танків, 4 підводні човни, 160 бойових літаків.

Франція – регулярного війська 502,000 чол., поверх 900 середніх танків, біля 500 вертолетів, 19 підводних човнів, 2 авіаносці, понад 600 бойових літаків та 500,000 резерви.

Данія – 43,000 чоловік регулярного війська, 200 танків, та 120 бойових літаків.

Італія – 420,000 регулярного війська, 1,300 танків, 9 підводних човнів, 270 бойових літаків та 645,000 резерви.

Ісландія немає свого війська, але армія, фльота і повітряні сили США виконують оборонні функції цієї країни.

Люксембург має добровільне регулярне військо в кількості 550 осіб.

Голландія – загальна кількість регулярного війська 114,000 чоловік, близько 900 танків, 6 підводних човнів, 160 бойових літаків та 340,000 резерви.

Норвегія – 35,000 регулярних військ, 115 танків, 15 прибережних підводних човнів, 107 бойових авіамаши та понад 170,000 резерви.

Португалія – 217,000 регулярного війська, 4 підводні човни, 127 бойових авіамаши та 570000 резерви.

В.Британія – все регулярне військо в кількості 355,000 чоловік – добровільці та 1,080 танків. Военно-морська фльота має 74 головних надводних бойових суден, 30 підводних човнів, з яких 8 є з атомовими рушіями, один авіаносець, 500 бойових літаків та 67,000 людської резерви.

Туреччина – загальне число регулярного війська: 453,000; всіх категорій танків – 1,800, понад 40 вертолетів, 15 підводних човнів, 300 бойових літаків та 800,000 людської резерви.

Греція – кількість регулярного війська: 161000 чоловік, 300 танків, 7 підводних човнів, 220 бойових літаків та понад 300,000 резервового персоналу.

Зах.Німеччина – 475,000 чоловік регулярного війська, 3,500 всіх типів танків, 13 прибережних підводних човнів, 470 бойових літаків та 650,000 чоловік резерви.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

П О Р І В Н Я Н Н Я АТОМОВОГО БАЛІСТИЧНОГО АРСЕНАЛУ С Ш А Й С С С Р .

1964 року США мали 834 міжконтинентальних балістичних снаряди /ракти/. Віддаль засягу цих снарядів – понад 4,000 миль. Того ж року СССР мав їх лише 200.

1968 р. США посідали 1,054 ракетами, а СССР – 800. 1974 р. США все ще мали ті самі 1,054, а СССР – 1,575.

1964 року США розпоряджали арсеналом 416 міжконтинентальних балістичних снарядів, що зистрілюються із підводних човнів та мають засяг пострілу понад 250 миль. Того ж року СССР мав їх лише 120.

1968 р. США мали цих ракет 656, а СССР – 130. 1974 р. США й далі тримали ті ж 656 ракет, а СССР – 720.

1964 р. США розпоряджали 630 бомбардувальниками далекого засягу. Того ж року СССР мав їх 190. 1968 р. США зменшили те число до 545, а СССР мав 150.

1974 р. США мали їх 437, а совети – 140.

* * *

*

" С І А М "

До найновішої американської таємної зброї, що розрахована на застрашування советів, належить так звана "СІАМ", тобто самостартуюча протиавіаційна ракета. Ця зброя мала б складатися із кількох сполучених до купи малих стрілен (снарядів), що мають самостійний направляючий та вогнепальний контроль. Ракети ці мали б бути скинені з повітря навколо ворожих аеродромів і залишатись лежати бездіяльними аж заки із такого аеродрому не підніметься літак. Як тільки літак почне підноситися, він своїм звуком активізує електронний звукоприймач "Сіаму". Коли сила звуку літака досягне такого ступеня, який визначає радіус засягу лежачої ракети, тоді ракета, "відчуваючи" виділений мотором авіамаши теплий шлях, наздоганяє літака та вибухом розриває його. Це чи не відповідь на советську так звану "САМ"-ракету.

А.Бойко

20-ТИРІЧЧЯ НОВОЇ НІМЕЦЬКОЇ АРМІЇ

/Сили Північно-Атлантийського Пакту зміцнюють потужність Зах.Німеччини/

Щойно 10 років по капітуляції гітлерівської Німеччини була започаткована формація збройних сил повоєнної Західної Німеччини. В 1975 р. проминув 20-тилітній ювілей новітнього західно-німецького війська. Німеччина є членом НАТО і разом з іншими учасниками цього оборонного альянсу стоїть на сторожі кордону, що ділить вільний західний світ від потойбічного світу – комуністичного, тоталітарно-невільницького.

Військові з'єднання західних союзників по лінії фронту з комуністичними збройними силами Варшавського Пакту розташовані географічно в такий спосіб, що на випадок агресії з боку комуністів на будь-якому відтинку кордону, напад буде спрямований одночасно щонайменше на війська двох країн-членів НАТО (Північно-Атлантийського Оборонного Пакту).

Політична й мілітарна безпека Німецької Федеративної Республіки нерозривно зв'язана з силою НАТО. Тому то й присутність британських, бельгійських, голландських та американських збройних формацій на території Зах.Німеччини, самозрозуміло, є надто важливим фактом у конфронтації Схід-Захід.

Зрозуміло, що советська "главставка" – генеральний штаб – знає про евентуальні ускладнення на випадок агресії на цьому західно-європейському кордоні ..., бо поміж німецьки-

ми військовими з'єднаннями розміщені ще й з'єднання союзників.

Сьогоднішня західно-німецька армія начислює 340 тисяч регулярного армійського складу, що дорівнює загальній кількості всіх альянтських військ на території Зах. Німеччини. Ще до цього треба додати 100 тисяч військово-повітряного персоналу й 39 тисяч особового складу військово-морської фльоти. Таким чином Німеччина знову є найсильнішою державною потугою на європейському континенті, за винятком ССРСР. Ось чому в переговорах про зменшення озброєння у Відні Варшавський Блок найпершою передумовою ставить домагання зменшити мілітарну потугу Німецької Федеративної Республіки.

Наслідком розгрому німецького мілітаризму у II-й світовій війні, при формуванні новітньої німецької військової сили прийшлося спіткатися із рядом труднощів історичної мілітарної традиції, бо ж успішне сучасне та надійне майбутнє мусять бути тісно пов'язаними з національним минулим... Однак ті вагання в нових економічних і політичних обставинах були подолані й сьогоднішня німецька армія є надійною професійною силою, знову гордовитою й свідомою своєї участі в німецькому демократичному суспільстві, як і в ширшому альянсі – Північно-Атлантийському Оборонному Пакті.

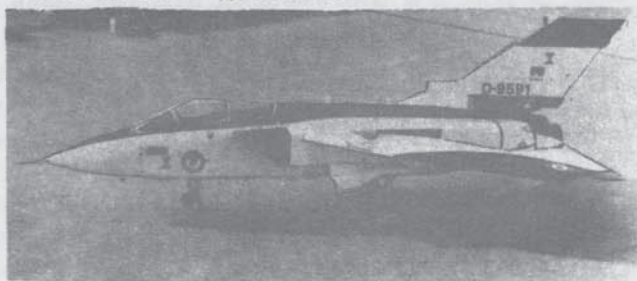
" П А Н А В І Я 2 0 0 "

Із вироблюваних в Європі багато-функціональних бойових літаків, в сучасну пору конструкція "Панавія 200", здається, є найбільш успішною під оглядом політичним та економічним.

"Панавія" є інтернаціональною організацією для постачання авіаційного спорядження для Північно-Атлантийського Оборонного Пакту, як і для мілітарних потреб В.Британії, Зах. Німеччини та Італії. Спільниками у здійсненні цієї конструкції є порівну Німеччина й В.Британія (85%) та Італія (15%).

Залога такої авіамашини складається з двох осіб. Особливою прикметою цього літака є наявність змінних геометричних форм крил, що значно підвищує оперативність його. "Панавія 200" обладнана двома моторами Ролс-Ройса.

Довжина 16.7 метра, висота – 5.7 м., ширина розпростертих крил – 13.9 м. Оперативність авіамашини – засекречена. Ця модель буде передана до вжитку в 1977 р. і замінить ряд літаків застарілих конструкцій. Біля 400 їх буде збудовано для В.Британії, 320 – для Зах.Німеччини та 100 – для Італії.



На фото: "Панавія 200"

К. Химченко

НЕДАЛЕКЕ МИНУЛЕ

1971-го року в Німеччині з'явилася книга "Пулахський Ізолятор", присвячена організаційно-шпигунській діяльності німецького генерала Геглена, починаючи від служби в генеральному штабі гітлерівської Німеччини, через діяльність для американської східно-європейської розвідки та кінчаючи заснуванням західно-німецької державної розвідчої служби. Для цікавості наших читачів подаємо короткий епізод, оснований на поданих у книжці інформаціях.

Організація, що її очолював генерал-майор Геглен, мала за завдання підшукати під ріжним оглядом більш довірених людей для перекинення в советський тил. Для цього й було використано переселенців із Латвії, Литви й Естонії, які емігрували в Німеччину після того як Йосип Сталін "присєднав" ці прибалтійські країни до СРСР.

Під тим претексом, що плянується визволення цих територій, вищезгадана західно-німецька розвідча організація без труднощів віднайшла потрібну кількість добровільців-патріотів. Всі прийняті на службу бездоганно володіли російською мовою та на протязі кількох місяців були вишколювані для розвідувального ремесла на їхніх етнічних просторах.

Коли прийшов час, всі були зодягнені у советського виробу одяг і мали при собі всі потрібні документи. В кожну "куфайку" було вшито по 30 швейцарських годинників (для евентуальної плати "натурою"...) і вручено чималі суми грошей в 5-ти та 10-ти рублевих денотінаціях. Для переправки цих розвідників було використовувано колишні німецькі охоронні човни військово-морської фльоти, але за допомогою британської розвідки.

Вже тоді у Балтиці промишляла велика кількість німецьких риболовних суден. В 1949 році Бритійське Адміралтейство запровадило охорону для цих рибалок, використовуючи охо-

ронні човни колишнього німецького фльоту. Двох або трьох розвідників підвозилося в темряві таким судном на віддаль трьох кілометрів від берега. Потім вони пересідали в маленький гумовий моторовий човен і ним допливали до визначеного пункту на побережжі, де їх зустрічала група давніших розвідників. В цьому самому гумовому човні два або три розвідники, що відслужили термін, поверталися знову до Німеччини у відпустку.

Успіх розвідувальних груп та їхня співпраця з місцевими протисоветськими партизанами змусили органи безпеки советської Латвії вдатися до надзвичайних протизаходів. Советська контр-розвідка виявила човни, що перевозили розвідників. Були випадки коли до десяти советських військово-морських суден пускалися в гонитву за таким човном, але безуспішно, бо цей останній розвивав далеко вищу швидкість. Перевага цих німецьких човнів була в тому, що вони були роззброєні, що значною мірою зменшувало вагу судна й дозволяло досягати великої швидкості.

Тоді совети вдалися до іншої стратегії. Вони організували підступницьку показову "партизанську" групу з тією метою, щоб вона змогла встановити контакт із справжніми протисоветськими партизанами й розвідниками. Ця советська тактика змусила пересунути далі на південь висадку розвідників з моря.

В 1953 році організація генерала Геглена вже опрацювала план для висадки своїх зв'язкових у Криму. Незадовго по цьому при переправленні зв'язкових на побережжя в Польщу, польській контр-розвідці вдалося всю групу перехопити й значно підірвати працю західної розвідки у Прибалтиці. Це привело в 1955 році до припинення розвідувальних операцій на цьому відтинку й настала потреба шукання нових проривів у "границі на замку"...



Американський легкий бомбардувальник Ф-16, відомий своєю великою вмістимістю для бомб та ракет. Недавно ця машина стала на службу повітряних сил США, а також для членів НАТО – Бельгії, Голландії, Норвегії й Данії. Літак підносить 5 тон бомб та ракет.

МІНЛИВИЙ ТАНК

Зростаючі японські збройні сили недавно включили в свій склад легкий танк, що має властивість доволно міняти свою надземну висоту. Гусеничні колеса так умонтовані, що їх можна то підіймати, то опускати, міняючи профіль танка, що утруднює приціл для протипанцерної зброї. Колеса на кожному боці машини між собою підвішені незалежно, а це уможливляє піднімання й опускання лише однієї сторони панцерника, пристосовуючи його до гористої місцевості.

Потужність мотора – 750 кін. сил, вага – 38 тон та максимальна швидкість – 50 км. на годину. Довжина машини 7 метрів, ширина – 2,8 м та висота – 2 м. Озброєння цього танка складається із 105-ти міліметрової гармати з автоматичним контролем, 13-ти та 8-ми міліметрового кулеметів.

Японія затратила 6 мільйонів доларів на удосконалення цього панцерника та буде послугуватися ним для операцій головного ударного танка.



Японський танк у зниженому профілі.



Той самий танк піднятий вище.



Советська "Н-ська частина" із солдатами в газмасках на маневрах.